

Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління
Міжрегіональна Академія управління персоналом
Національна служба посередництва та примирення
Всеукраїнська Академія Наук Публічного Управління
Регіональна академія менеджменту (Казахстан)
Академія Поморська в Слупську (Польща)

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

2 листопада 2018 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2018

*Рекомендовано до друку Вченою Радою Навчально-наукового
Інституту міжнародних відносин та соціальних наук
Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 25.10.2018 р.)*

Європейський вимір реформування публічного управління в Україні: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (2 листопада 2018 року) / за заг. ред. О. І. Пархоменко-Куцевіл. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2018. — 144 с.

У збірнику публікуються матеріали доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції “Європейський вимір реформування публічного управління в Україні” щодо проблем розвитку публічного управління через європейських вектор.

Розраховано на фахівців державного управління, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування, науковців, викладачів, слухачів вищих навчальних закладів, які отримують освіту за спеціальністю “Публічне управління та адміністрування”.

Т. О. Костюк	
<i>Інтернаціоналізація вищої освіти: стратегічна мета чи фрагментовані завдання для ЗВО та системи державного управління</i>	49
Б. В. Круглик	
<i>Вплив інновацій на систему державного управління.....</i>	53
О. І. Крюков, О. В. Радченко	
<i>Ідеологічні складові національної безпеки держави.....</i>	55
М. К. Кулава	
<i>Державне регулювання взаємодії органів державної виконавчої системи та приватних виконавців в Україні: концептуальні основи.....</i>	58
Н. А. Лебедєва	
<i>Викладання англійської мови у галузі знань “Публічне управління та адміністрування” в аграрному вищому навчальному закладі.....</i>	60
Д. С. Мартишин	
<i>Християнська місія у контексті державного управління: трансформація релігійної комунікації в умовах глобального інформаційно-комунікативного простору</i>	63
А. П. Миколаєць	
<i>Сутнісні характеристики добровільної самоорганізації конкретного людського співтовариства</i>	67
А. А. Мошинін	
<i>Практичні аспекти оцінювання ризиків та ефективності реалізації завдань державної антикорупційної політики.....</i>	69
Н. В. Мудренко	
<i>Застосування терміна “сфера зовнішніх зносин”</i>	72
К. Науменко	
<i>Волонтерство як інститут громадянського суспільства в Україні.....</i>	75
Мехді Фарман Огли Насіров	
<i>Розвиток ресайклінгу ПЕТ-тари, пластикової упаковки та подібних пластикових товарів за сценарним підходом.....</i>	78
О. В. Охотникова	
<i>Реалізація меритократичного принципу в Сінгапурі та можливості застосування його в Україні</i>	81
І. О. Парубчак	
<i>Трансформація публічного управління у гуманітарній політиці держави: європейський вибір</i>	83
О. І. Пархоменко-Куцевіл	
<i>Формування антикорупційної політики в Китаї: теоретичний аналіз</i>	86
І. М. Перестюк	
<i>Удосконалення практики публічного управління у сфері захисту прав громадян на приватну власність.....</i>	88

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СИСТЕМИ ТА ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ В УКРАЇНІ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ

Сучасним уособленням державного регулювання взаємодії органів примусового виконання рішень в Україні є органи державної виконавчої служби (державні виконавці) та приватні виконавці — у випадках, не обмежених правовими формами. Реформування органів державної виконавчої служби (далі — ОДВС), впровадження змішаної системи виконавчого провадження, оновлення законодавства, що регулює зазначену сферу, зумовлюють необхідність дослідження теоретичних основ державного регулювання взаємодії органів державної виконавчої служби та приватних виконавців в Україні.

Особливостями державного регулювання взаємодії органів примусового виконання рішень є такі: по-перше, здійснення процедури виконавчого провадження з урахуванням можливої самоорганізації учасників виконавчих правовідносин, державний вплив у цьому випадку обмежується лише створенням умов для виконання поставлених задач; по-друге, державне регулювання у площині діяльності ОДВС та приватних виконавців має здійснюватися з урахуванням того факту, що приватні виконавці мають функціонувати незалежно від будь-яких зовнішніх чинників, та не мати жодних зобов'язань перед ОДВС. При цьому маємо спостерігати: взаємообумовлений зв'язок щонайменше між двома суб'єктами, об'єднаний спільною метою; органи виконавчої системи мають використовувати методи і засоби, які є у їх розпорядженні для успішного проведення комплексу визначених заходів, тобто здійснювати активну діяльність; виникають відносини через загальні інтереси з метою контролю за діяльністю об'єктів управління.

З огляду на це представимо власне визначення взаємодії державної виконавчої служби (державних виконавців) і приватних виконавців. Під взаємодією органів державної виконавчої служби (державних виконавців) і приватних виконавців розуміємо зв'язок відносно незалежних між собою суб'єктів, у процесі якого доповнюючи один одного, вони створюють умови для своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом, забезпечуючи тим самим успішне функціонування всієї системи в цілому.

Міркуючи про доцільність застосування терміна “державне регулювання” щодо взаємодії органів примусового виконання рішень наведемо окремі думки з цього приводу.

Так, М. Ткач, висловлює думку про те, що державне регулювання стосується сфер, в яких необхідно забезпечити баланс між публічними та приватними інтересами [2, 168]. В. Козаков наголошує на тому, що державне регулювання стосується здебільшого економічної сфери, проте водночас дослідник погоджується з тим, що державне регулювання можна розглядати як вплив держави на будь-яку систему (наприклад, економічну, банківську, інформаційну тощо), спрямований на досягнення поставлених цілей у цій царині [1]. Підтримуємо точку зору О. Фінкільштейна, який зазначає, що процес регулювання є способом, тобто низкою конкретних дій для досягнення поставлених цілей процесу управління [3, 67].

Отже, з огляду на зазначене, можна запропонувати власне визначення дефініції “державне регулювання взаємодії органів примусового виконання рішень”. Під державним регулюванням взаємодії органів примусового виконання рішень розуміємо особливий вид діяльності держави, який передбачає цілеспрямований вплив через спеціально створений механізм державного регулювання на процеси своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом.

Механізм державного регулювання взаємодії органів примусового виконання рішень, у свою чергу, — це комплекс заходів, важелів, методів та стимулів, що застосовуються ОДВС та приватними виконавцями, спрямованих на скеровування поведінки учасників виконавчого провадження в напрямі, необхідному для своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом.

Список використаних джерел

1. Козаков В. М. Аксіологія державного управління: підручник. — Київ: НАДУ, 2011. 256 с.
2. Ткач М. П. Державне регулювання та державне управління: співвідношення понять. *Підприємництво, господарство і право*. 2012. № 8. С. 110–112.
3. Фінкільштейн О. В. Особливості застосування понять “державне управління” та “державне регулювання” у сфері вищої освіти. *Актуальні проблеми державного управління*. 2015. № 1. С. 65–73.